ΕΤΟΣ Α-ον ΑΡ. 16. Βουκουρέστιον, Σεπτεμβρίου 8/20 1874

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

FRATERNISATION DES PEUPLES D'ORIENT

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κτλ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΜΕΘΕΞΙΣ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

PARTICIPATION DU BEAU SEXE AUX AFFAIRES D'ETAT.

«Φημὶ πάντων ἀνοητότατα τὰ νῦν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις γίγνεσθαι, τὸ μὴ . . . . . ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταὐτὰ . . . . . ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅ,τι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀῤῥένων γένει».

Πλατ. Περὶ Γυναικῶν Ἀγωγῆς.

«Πατρός τε καὶ Μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ *Πατρὶς* καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον... καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπείκειν καὶ θωπεύειν *Πατρίδα* χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα».

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Βουκουρέστιον, 7, 7-βρίου, 1874.

— Τὸ ἡγεμονικὸν ζεῦγος διασκεδάζει εἰσέτι ἐν Λονδίνῳ καὶ εἰς τὰ πέριξ, περιμένον, ὡς εἰκάζεται, τὴν ἐπάνοδον τῆς Ἀνάσσης ὅπως ἐπιστρέψῃ οἴκαδε.

— Τὸ γενικὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως Συμβούλιον ἐποιήσατο ἔναρξιν τῶν ἐπὶ τῶν γυμνασιακῶν καὶ σχολικῶν προγραμμάτων συζητήσεων τὴν α.΄ Σεπτεμβρίου.

— Τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Γαλαζίῳ λύκειον τοῦ διδάκτορος Κ. Μητροπούλου, κατηρτισμένον μεθοδικώτατα καὶ κατὰ τὸ νεώτατον τῶν ἐν Εὐρώπῃ λυκείων σύστημα, ἤρξατο τῶν μαθημάτων, ὡς καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ εὐπαιδεύτου Κ. Βενιέρη πρὸ ἐτῶν ἐπαξίως διευθυνόμενον καὶ ὑπὸ φιλομούσου Ἐφορίας ἐπιτροπευόμενον Ἑλληνικὸν Ἐκπαιδευτήριον.

«Οἱ Σύλλογοι» λαβόντες ἀφορμὴν τὰς Προξενικὰς ἀτασθαλίας αἴρουσι φωνὴν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων.

— Ἐν Βραΐλᾳ ἐξεδόθη ἐκ τῶν πιεστηρίων τοῦ ἀρίστου καὶ καλλισυστάτου Τυπογραφείου τοῦ φιλογενοῦς Κ. Περ. Πεστελματζιόγλου κομψοπρεπὲς ἰταλικὸν Τεῦχος «*Versi di Arturo Graf*» ἐπιγραφόμενον· ὁ γνωστὸς τῷ Πανελληνίῳ Κ. Κλ. Παπάζογλου ποιεῖται τούτου βραχεῖαν μὲν πλὴν ποιητικωτάτην ἀνάλυσιν.

— Ἐξαγωγὴ σιτηρῶν τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐγένετο διὰ τε τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ὁλλανδίαν, ὡς καὶ ἄλευρα διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν· αἱ τιμαὶ τούτων δσονούπω ὑψοῦνται, καὶ ἂς μὴ σπεύδωσιν οἱ ἐκμισθωταὶ προπωλοῦντες εἰς τιμὰς εὐθηνάς. Τηλεγραφικῶς μανθάνομεν ὅτι καὶ ἐκ Γαλλίας ἐγένοντο ζητήσεις. Τὸ φράγκον ἐξέπεσεν, ἐνῶ τὸ φλωρίνιον καὶ τὸ σελήνιον ὑπερτιμῶνται.

— Δύο ἐφημεριδογράφοι τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐξυλοκοπήθησαν ἕνεκα τοῦ «ὡραίου» δημοσιογραφικοῦ καλάμου των

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ✝ ΓΟΛΕΣΚΟΣ

Πένθος βαρὺ καὶ βαθύ, ὡς μαῦρός τις πέπλος, ἐκάλυψε τὴν Δακίαν ἐπὶ τῇ μετακομιδῇ τοῦ ἐν Παρισίοις τὴν 27 Αὐγούστου τελευτήσαντος καὶ τῇ 7 Σεπτεμβρίου κηδευθέντος ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κώμῃ Γολεστίου ἀειμνήστου «Στεφάνου Γολέσκου.» Πολῖται πολλῶν πόλεων δι' ἀλγεσιθύμων καὶ θλιβερῶν τηλεγραμμάτων. Ἐπιτροπαὶ τούτων καὶ ἑτέρων ὑπερκαρπαθείων καὶ Γαλατικῶν ἄστεων δι' ἀνθοδεσμῶν νεκρικῶν καὶ ἐμβλημάτων τιμητικῶν. Ῥήτορες ἑπτάρριθμοι εὐφράδμονες, πλέξαντες στεφάνους ἀμαράντους τῷ ἀρετοστέπτῳ πολίτῃ· Θίασοι ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πλήθη τε καὶ φῦλα δίκην «μελισσάων ἀδινάων» περιεβόμβουν θρηνολογοῦντα εἰς τὴν κλῶν τοῦ Μ. Μ. Γεωργίου τῆς Πρωτευούσης, ἔνθα εἶχε κατατεθῆ ὁ νεκρός.

Μήπως ἦν τις ἄναξ ἢ ἡγεμὼν; οὐχί! ἦτο δημοκράτης πολίτης, κεκοσμημένος ἀρεταῖς ἀστυκαῖς, πολιτικαῖς καὶ πατριωτικαῖς, καὶ θυσιάσας νέωτα, βίον ἄγαμον καὶ περιουσίαν μετὰ τῆς πλειάδος τῶν αὐταδέλφων αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς Πατρίδος. Ἦτο κλῶνος εὐθαλὴς τοῦ αεἰθαλοῦς ἡρωϊκοῦ στελέχους τῶν Γολέσκων, ὧν ὁ ἀκράδαντος ἐπὶ τὰ πατρῷα χαρακτὴρ κατήντησε παροιμιώδης, ὁ ἡρωϊσμὸς ἐνεγράφη εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Δακίας ἀνεξιτήλοις γράμμασιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡγεμόνος ἥρωος Μιχαὴλ τοῦ Γενναίου, ἡ δ' ἀρετὴ καὶ ὁ ἁγνὸς Χριστιανισμὸς διέλαμπεν ὡς πυρσός τις φαεινός.

Ἡ γηραιὰ καὶ ἀξιοσέβαστος μήτηρ των Ζήνα, ὡς ἄλλη τις Κορνηλία, ἀπαρηγόρητος εἰς τὰς παρηγορητηρίους καὶ συλλυπητηρίους τοῦ Ῥουμανικοῦ λαοῦ ἐκφράσεις διατελεῖ οὖσα. Καὶ πῶς οὐχί; ἀφοῦ βλέπει ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐκλειπούσας τὰς εὐκλεεῖς καὶ φιλοπάτριδας τοῦ Τόπου γενεάς; Πλὴν ὁ λευκόθριξ στρατηγὸς Ν. Γολέσκος καὶ ὁ ἐνάρετος Ῥάδος Γολέσκος, εἰσὶ παρ' αὐτῇ· οἱ δὲ μεγάθυμοι φίλοι, Ἰ. Βρατιάνος καὶ Κ. Ῥωσέττης μετὰ πλείστων ἄλλων εὐπατριδῶν περιστοιχοῦσι ταύτην.

Μὴ πτοοῦ λοιπόν, ὦ σεβαστὴ Γόναι! Ὑπάρχουσιν ἔτι καρδίαι δημοκρατικαὶ καὶ ἄνδρες φιλελεύθεροι, ἐκτὸς τῶν δύο Γράκχων σου, οἵτινες τὰ πάντα διακινδυνεύσουσιν ὑπὲρ τῆς πρῴην εὐκλείας τῆς ὡραίας καὶ κλασικῆς Δακίας!

Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν, ἀξιόμνηστε Στέφανε! Αἰωνία ἡ μνήμη σου! Εἴθε εὕροις πλείους τῶν σῶν ἀρετῶν μιμητὰς ἐν Ῥουμανίᾳ!

Θ. Α. Πασχίδης.

Νεώταται Εἰδήσεις.

— Ἐκ Παρισίων ἀγγέλλεται ἡ καταδίκη τῶν δεσμοφυλάκων τοῦ δραπετεύσαντος στρατηγοῦ εἰς φυλακὴν ἑξάμηνον, δίμηνον καὶ τριακονθήμερον.

— Ἐκ Βαϋόννης τηλεγραφοῦσιν ὅτι ὁ Ῥῶσσος καῖσαρ ἔγραψε συμπαθητικὴν ἐπιστολὴν τῷ δὸν Καρόλῳ, τῆς φώκης δάκρυα χέων ἐπὶ τοῖς δεινοῖς τῆς Ἱσπανίας.

— Ἐκ Βερολίνου διαψεύδεται ἡ εἴδησις ὅτι ἡ Δανιμαρκία διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἐκδιώξεως τῶν εἰς Σλέσβιγ διαβιούντων Δανῶν. Καὶ μήπως ἤθελεν εἰσακουσθῆ ἡ διαμαρτύρησίς της;

— Ὁ μέγας δοὺξ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ῥωσσίας διωρίσθη στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἀρχηγὸς τῆς πολιτοφυλακῆς.

— Ἐν Σερβίᾳ μέγας ἀναβρασμὸς ὑπόκωφος κατὰ τοῦ Σέρβου δυνάστου, ὅστις διασκεδάζει ὁδοιπορῶν μετὰ μεγάλης συνοδίας.

Ἐξωτερικὴ Ἐπιθεώρησις.

Νέφη μέλανα, ὁλοσκότεινα ἐθόλωσαν κατ' αὐτὰς τὸν πολιτικὸν ὁρίζοντα· τὰ νέφη ταῦτα συνεκρούσθησαν, συνεθλίβησαν, συνεσφίγχθησαν· ἐκ τῆς συσφιγξεως προὐκυψε σελας τι ἢ μᾶλλον ψευδόφως πρὸς ἐπισκίασιν τοῦ ἀληθοῦς φωτός.

Τὸ ψευδόφως τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τῆς συναφείας τῶν τριῶν μεγάλων τοῦ Βορρᾶ Ἀνακτοβουλίων, ἅτινα συνεδέθησαν ἐσχάτως πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν τριῶν καταχθονίων τῆς Ἀπολυτοφροσύνης ἀρχῶν:

«Δεσποτεία—Τυραννικότης-- Κραταιότης» κατὰ τοῦ λαοσόου φωτὸς τῆς Δημοκρατίας, ἧς αἱ τοῦ Εὐαγγελίου ἀκράδαντοι ἀρχαί: «Ἐλευθερία-Ἰσότης-Ἀδελφότης» πνέουσιν ὡς αὖραι δροσόεσσαι ἐπὶ τοὺς τελθλιμμένους λαοὺς, ἐπὶ τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη.

Ἀφ' ἑνὸς ἡ Αὐστρία τὸν δυασμὸν ἀκολουθοῦσα καὶ τὴν Μεττερνίχειον διπλωματικὴν

FEUILLETON

APERÇU de la MUSIQUE ECCLÉSIASTIQUE en comparaison à l' HELLÉNIQUE

Chap. III. [Voir No. 13, 14, 15].

Quel sublime langage d'une vérité, pure comme le crystal du Brésil, inébranlable comme le mont Choreb, et claire comme l'eau distillée d'Aristote l'omniscient!

Ce langage véridique d'un noble Gaulois se confirme aussi par ces quelques lignes d'une correspondance récente d'Ahtènes, publiée le 10 Août, 1873 dans le journal Viennois «**Le Danube.**» Voici le texte concernant la question du métropolitain d'Athènes, en suite de la mort regrettable de Monseigneur *Théophile*, ce vertueux prélat décédé dernièrement à Athènes, après avoir servi l'Eglise Grecque pendant plusieurs années avec le plus ardent zèle et avec de tels sacrifices réels, qu'on ne lui trouvât que 15 drahmes seulement dans sa caisse de métropolitain.

«Plusieurs journaux d'Athènes ont demandé «que le métropolitain d'Attique ne soit pas, «à vie, président du synode, en disant que «cela était contraire aux usages de l'Eglise «primitive. Il faut, disaient-ils, que ces deux «dignités ne soient pas réunies dans un seul «homme, et cela dans l'intérêt bien entendu «de l'Etat. Un chef d'Eglise à vie peut de«venir inquiétant pour le pouvoir temporel; «mais un chef temporaire ne peut faire la «moindre opposition à l'Etat. Vous voyez de «là la différence énorme, qui existe entre nos «institutions religieuses et les vôtres. Chaque «Eglise est indépendante de l'autre, mais vas«sale de l'Etat. Nous avons toujours ignoré la «funeste théorie des deux pouvoirs, et nous «ne permettons pas aux prêtres (comme aussi «eux ne le permettent pas à l'Etat) de s'oc«cuper des affaires du pays.

«En outre, notre prêtre est père de famille «et citoyen; il ne reçoit pas de mot d'ordre «d'un prêtre étranger, et est lui-même très«jaloux de son indépendance Nous n'aurons «donc jamais à nous occuper de la séparation «des deux pouvoirs. L'Eglise libre dans l'Etat «libre n'a pas été inventée par Cavour; elle «existe *ab antiquo* dans l'Eglise d'Orient. Il y «a plus; l'Eglise est tellement indépendante «que celle d'un autre Etat n'a rien à y voir. «Toutes les nations orthodoxes sont unies sur «le terrain réligieux par une communauté de «croyance, et rien de plus. La théorie du chef «visible est d'invention romaine. Le chef de «l'Eglise Orthodoxe est *Jésus-Christ*; C'est un chef invisible, qui ne gêne guère nos pré«lats et qui ne dispute pas à César le scep«tre du pouvoir temporel.

.....«Nos prélats... ont une grande qualité: «ils sont tolérants et ne refusent pas de s'as«seoir à la même table que les sectateurs de «Vishnou ou de Brahma. Un prêtre intolérant «en Grèce est un phénomène aussi rare qu'un «prêtre tolérant chez les nations catholiques. «Il me serait difficile de rechercher les causes «de cette tolérance, qui fait le plus grand «honneur à la race hellénique. La source n'est «pas dans le Christianisme, tel que l'a fait «*le moyen âge*, tel que nous le voyons au«jourd'hui chez les Catholiques et les Prote«stants.»

«Elle est dans le Christianisme primitif, «dont nous avons conservé un certain nombre «de traditions, traditions qui se confondent, «jusqu'à un certaint point, avec celles des «anciennes républiques de la Grèce. Chez «les Grecs on ne verra jamais de lutte pour «la liberté de conscience; cette liberté existe «de fait et de droit; et personne ne s'avise«ra de vous demander, si vous priez Dieu «en sanscrit, en Grec ou en français (quoique «nous préférions toujours la lanque sublime «des dieux, qui seule peut reproduire les sen«timents les plus sublimes et les plus cé«lestes.)»

Le Christianisme perfectionna la musique vocale helléno-hébraïque par son adoption dans les temples et les Eglises primordiales pendant les premiers siècles. M. P. A. Cap, ce célèbre écrivain, mentionnait, il y a 25 ans, dans sa livraison sur la Musique. que même *Jésus-Christ*, notre Sauveur et Dieu, chantait sur la Sainte Croix, hors les Saints Apôtres, les S-ts Martyrs et tous les S-ts Pères et Abbès des premiers siècles, qui peuplèrent les profonds déserts de l'Egypte, Aethiopie, Nubie, Numidie et Syrie, en chantant des louanges à la divinité de N. S. *Jésus-Christ.*

Les Chants ou Cantiques Orientaux des Eglises subsistaient aussi dans l'Occident jusqu'au VI-ème siècle, grâce à cet évêque génial, *S-t Ambroise de Médiolanes*, qui les introduisit, en conservant aussi les principaux modes de la musique Hellénique.

«Le *Te-Deum*, qu'il composa, dit M-r P. «A. Cap, à l'occasion de la conversion de S-t «Augustin et qui s'est conservé jusqu'à nos «jours, est l'un des monuments les plus re«marquables et les plus précieux du chant de «l'Eglise primitive.»*)

La vivacité des accents, l'expression des voix diatoniques, les tons sublimes, graves et sérieux de la mélodie, la sublimité du langage sonore de cette Muse divine de la Savoie, font vraiment de cette mélopée le chef

*) *Ce Te-Deum de S-t Ambroise se chante aussi dans plusieurs Eglises Orientales, à l'occasion des fêtes royales ou princières et même impériales tant en Grèce qu'en Russie et en Dacie.*

ἀνασκαλίζουσα διαλύει τοὺς προστατευτικοὺς τῶν Ἐθνικοτήτων Συλλόγους, φιμόνει τὰ στόματα τῶν λειτουργῶν τῆς ἀθανασίας· ἀφ ἑτέρου ἡ Πρωσσία τὴν Εὐρωπαϊκὴν δικτατωρίαν σείουσα καταδιώκει τοὺς Δανοὺς ἀπὸ τοῦ Σλέσβικ, ἐπορχοῦται τῆς Γερμανίας ὁπάσης, δεσμεύει τοὺς ἐλευθερόφρονας ἐπισκόπους, τοὺς ἀντιτείνοντας εἰς τὰ προστάγματα τῆς Αὐτοκρατορίας· ἡ δὲ Ῥωσσία, ὑπὸ τὸ πρόσχημα προστάτιδος τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας, εἰσχωρεῖ εἰς ἅπαντα τὰ Ἀσιατικὰ καὶ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ἐξασκοῦσα κατακτητικὴν καὶ πιεστικὴν ἐπήρειαν, ἀναστατοῦσα διὰ τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καὶ αὐτὰ τὰ ἀδελφὰ ἔθνη τῆς Εὐρωπαϊκῆς χώρας καὶ τὴν διαίρεσιν πανταχοῦ ἐνσπείρουσα.

«Ποία Δύναμις λοιπὸν κατὰ ταύτην τὴν «κρίσιμον στιγμὴν εἶναι ἱκανὴ ν' ἀντιταχθῇ «κατὰ τῆς τριπλῆς αὐτῆς συμμαχίας τῶν «Ἀνακτοβουλίων τῆς Βιέννης, Βερολίνου, «καὶ Πετρουπόλεως»; κράζομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ διπλωμάτου τοῦ *Mémorial Diplomatique*?

Τί βυσσοδομοῦσιν αἱ ἕτεραι Ἠπειρωτικαὶ καὶ θαλάσσιοι τῆς Εὐρώπης Δυνάμεις ἀπέναντι τοῦ τρομεροῦ τούτου, ἴσως δὲ τελευταίου συνασπισμοῦ γεγηρακυιῶν Αὐτοκρατοριῶν;

Τί σκοποῦσι νὰ πράξωσι τὰ Δυτικὰ καὶ Ἀνατολικὰ Ἔθνη;

Εἰς ὑμᾶς, ὦ Ἀγγλία, Γαλλία καὶ Ἰταλία, ἐναπόκειται ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργήσητε κατὰ τῆς τοιαύτης ἀνανεώσεως τῆς «ἱερᾶς τοῦ 1815 συμμαχίας.» Ὑμεῖς δύνασθε, ἐπερειδόμεναι ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῶν λαῶν, οἵτινες ποθοῦσι τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐημερίαν, ἵνα ἀνατρέψητε τὰ κατακτητικά, δεσποτικὰ καὶ πιεστικά των σχέδια.

Δὲν συμμεριζόμεθα τῆς ἰδέας τοῦ Συντάκτου τῆς διπλωματικῆς ἐφημερίδος, «ὅτι ἡ Γαλλία» ἑπομένως δὲ «Ἀγγλία» καὶ «Ἰταλία» ὀφείλουσιν ἵνα περιορισθῶσιν εἰς ἁπλᾶς θεατρίας. Ἀλλ' οὔτε πάλιν συμβουλεύομεν πόλεμον διὰ τῶν ὅπλων· οὐχὶ· ἀλλὰ πόλεμον διὰ τῶν φώτων, πόλεμον διὰ Συλλόγων Ἐπιστημονικῶν, Πολιτικῶν, Φιλολογικῶν, δι' ἐξαπλώσεως τῶν σωτηρίων τῆς Ἑνότητος καὶ Ἐλευθερότητος ἰδεῶν, δι' ἐφαρμογῆς τῶν ἱερωτάτων καὶ ἀκραδάντων τοῦ Ἱεροῦ Χριστιανισμοῦ δογμάτων, δι' Ἐφεσπερίδων καὶ συνεδρίων ὑπὲρ «Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ καταργήσεως τῶν ἀπολυταρχικῶν καὶ πιεστικῶν τοῦ Δεσποτισμοῦ ἀρχῶν.»

Διὰ τοιούτων ὁδῶν καὶ δραστηρίων ἐπὶ τούτοις ἐνεργειῶν ἡ τριπλῆ αὕτη ἐπίφοβος συμμαχία καθίσταται ἀνίσχυρος· διὰ τῆς ἀντισταθμίσεως τῶν τριῶν τούτων Λατινίδων Δυνάμεων, τῆς συνασπίσεως τῶν Δυτικῶν Ἐθνῶν, τῆς ἀδελφίξεως καὶ ἰσοπολιτείας Ἑλλήνων, Ὀθωμανῶν καὶ λοιπῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ λαῶν, ὁ κοινὸς κίνδυνος ἀποσοβεῖται· τὰ λαοσόα τῆς καλῶς ἐννοουμένης Δημοκρατίας δόγματα στηρίζονται ἔν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Συνταγματικὰ ἐν Εὐρώπῃ Πολιτεύματα, μεθ' ὅλα των τὰ σαθρὰ θεμέλια, δύνανται νὰ βασιλεύωσιν ἔτι εἰς ἔνια Κράτη.

— Ἡ ὑπερορία, φαίνεται, τοῦ Κ. Ζ. Σαρδέλλη εἴχετο ἀληθείας, διότι ἐδημοσιεύθησαν ἤδη διατριβαὶ κατὰ τῆς τοιαύτης ἐξελάσεως. Μετὰ τὸν «Δεκέβαλον,» αἱ ἐφημερίδες *Courrier Financier*, *Telegraful*, *Romârul*, *Reforma*, «Θρᾴκη» ἐντόνως διεμαρτυρήθησαν κατὰ τοῦ ἀτόπου τούτου μέτρου· ἔνιαι δὲ τούτων κατεχώρησαν καὶ ἐπιστολὰς τοῦ Κ. Σαρδέλλη, ὅστις ἅπασαν τὴν εὐθύνην ἐπὶ τοῦ Προξενείου ἐπιρρίπτει, ἐνῶ ὁ Κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ᾧ ἐνεφανίσθημεν, διεβεβαίωσεν ἡμᾶς, ὅτι ἐγένετο ἀπὸ μέρους τῆς Τοπικῆς Κυβερνήσεως, ἐπιτιμησάσης προφορικῶς δῆθεν δὶς τὸν Κ. Συντάκτην *τῆς Ἴριδος*.

Ἐν τούτοις μανθάνομεν ἀσμένως, ὅτι ἕνεκα τῆς ὡς ἄνω εἴρηται ἀτόπου ἐξορίας ἐξεδηλώθη συμπάθεια ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ συνεισφοραὶ προὐκλήθησαν ἐνταῦθά τε καὶ ἀλλαχοῦ. Καίτοι δὲ δὲν δυνάμεθα ν'ἀποφανθῶμεν, ἂν τὸ μέτρον τῆς ἐξελάσεως ἐλήφθη κατόπιν τῶν ὧν ἔγραψεν ἡ *Ἶρις* κατὰ τοῦ Κ. Ῥαγκαβῆ, ὡς διατείνεται καταγγέλλων αὐτοῦ δημοσίως ἐν ἐφημερίσιν ἑλληνικαῖς καὶ ῥωμουνικαῖς ὁ Κ. Σαρδέλλης, οὐχ ἧττον ὅμως πεπείσμεθα ὅτι ἡ γενομένη ἀνασκευὴ εἰς τὸ τελευταῖον *τῆς Ἴριδος* φύλλον ἦτον ἱκανὴ ἵνα διασκεδάσῃ πᾶσαν «ἀτομικὴν» ἔστω καὶ «θρασεῖαν» κατὰ τοῦ Προξενικοῦ προσώπου *ὕβριν*, διαφυγοῦσαν τὴν πτῆσιν τοῦ δημοσιογραφικοῦ καλάμου τοῦ Κ. Σαρδέλλη.

Ὅπως ὅμως πότ'ἂν ἔχῃ, «τὸ Σύνταγμα «τοῦ Τόπου ἂν καὶ ἐπιτρέπῃ τοῖς τοὺς οἴ«ακας αὐτοῦ διέπουσιν ἵνα χρῶνται» οὐχὶ ὅμως καὶ καταχρῶνται «τοῦ δικαιώματος «τῆς ἐξώσεως ἡμῶν τῶν ἀλλοδαπῶν,» ἡ Κυβέρνησις ὤφειλε προβῆναι εἰς παῦσιν τῆς *Ἴριδος*, ὡς τῆς φίλης *Ἰωνίας* ἐν Σμύρνῃ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐξορίαν ἀνδρὸς, πρὸ τοσούτων ἐτῶν διανύοντος ἐν Ῥουμανίᾳ καὶ τὸ καλὸν αὐτῆς δημοσιογραφικῶς ὑπερασπισαμένου ἀείποτε, ἕως προχθὲς δὲ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Κ. Ῥαγκαβῆ συνηγορήσαντος.

ΕΛΛΑΣ

...Ἐκ τῆς Ἑλλάδος προῆλθεν ὁ νέος πολιτισμὸς μὲ τὰς ἐξόχους ἀρετὰς ὡς καὶ μὲ τὰς ταρακτικὰς κακίας του. Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς μᾶς ἐκληροδότησεν ἀμφότερα, τά τε παραδείγματα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὰ τοῦ χείρονος. Ὁ Πλούταρχος μᾶς δεικνύει, τίνες ἄνθρωποι ὀφείλομεν εἶσθαι; ὁ Λουκιανὸς μᾶς καθυποβάλλει ὅ τι, δυστυχῶς καὶ πρὸς αἶσχος ἡμῶν, εἴμεθα· διὰ καιρίων μᾶλλον ἐλαττωμάτων, ἀμοχθεὶ καὶ σχεδὸν ἀσυνέτως ἀπομιμούμεθα τὴν ἀρχαιότητα. Ἐκ τῆς ἀρχαίας δημοκρατίας, αἱ νεώτεραι δημοκρατίαι δανείζονται τὸ αὐθαίρετον καὶ τὸ βίαιον (l'abus et l'excès), τὰς ἀλλοκότους καὶ μοχθηρὰς ῥοπάς. Τοῦτο θὰ ἦτον ἀντικείμενον εἰδικὸν σπουδαίας μελέτης· παραιτούμεθα ὅμως τούτου, ὅπως ἀτενίσωμεν εἰς τὴν ἐνεστῶσαν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ἀγαθὴν ἢ κακὴν τύχην της καὶ μάλιστα εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὸ σύνολον τῶν Εὐρωπαϊκῶν συμφερόντων. Παρῆλθε πλέον τῆς πεντηκονταετηρίδος ἀφότου ἀνεγεννήθη ἀνεξάρτητος, αὐτόνομος· εἶναι κάμποσον διάστημα, καὶ ἐπιτρέπεται ἡμῖν ἵνα τὴν ἐρωτήσωμεν περὶ τῆς χρήσεως, ἣν ἐποιήσατο τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς βίου.

Ποτὲ δημοσιογράφος ἢ ὁδοιπόρος δὲν γράφει περὶ Ἑλλάδος χωρὶς νὰ διαβεβαίωσῃ πρὸ πάντων ὅτι αἱ Προστάτριαι Δυνάμεις, αἱ ἀποσπάσασαι αὐτὴν ἀπὸ τοὺς αἱματηροὺς τῆς Τουρκίας γαμψώνυχας, τὴν ἐπροίκισαν *ἀνελευθέρως*, καὶ ἐδέσμευσαν τὴν ἐνεργητικότητά της καὶ τὴν ἀναγεννωμένην εὐφυΐαν της εἰς λίαν στενὰ ὅρια. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἢ μᾶλλον τὸ παράπονον τοῦτο θὰ ἐδικαιολογεῖτο, ἐὰν ἔβλεπέ τις τὴν Ἑλλάδα πνιγομένην ἕνεκα τοῦ ὀχληροῦ περιβόλου μιᾶς σμικρᾶς χώρας. Πλὴν οὐδὲν τούτων.

Τὰ μὲν ὅριά εἰσι στενὰ, ἀλλ' οἱ κάτοικοί εἰσι δυσανάλογοι τῷ τόπῳ· σημειοῦμεν δὲ αἰδούμενοι, ὅτι *ἡ αὐτὴ ἔκτασις, ἥτις ἐν τῇ ἀρχαιότητι περιελάμβανε πέντε ἑκατομμύρια κατοίκων, περιλαμβάνει ἤδη μόνον ἓν ἑκατομμύριον.*

Εὐρέα διαστήματά εἰσι χέρσα· τὸ δὲ Κράτος, μεθ' ὅλα τὰ ἔκτακτα ὠφελήματα, τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς *δικαιούχους*, δὲν ἠδυνήθη νὰ κατατάξῃ ὅλας τὰς λεγομένας ἐθνικὰς γαίας. Δὲν ἔστρωσεν ὁδούς· δὲν ἐδασοφύτευσεν· οὐδεμία πόλις ἀξιοσημείωτος ἀνεφάνη, ἐκτὸς τῶν θαλασσίων Πατρῶν, Πειραιῶς, Σύρου. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἡ Σπάρτη, αἱ Θῆβαι, ἡ Κόρινθος, τὰ μεγάλα ταῦτα ὀνόματά, εἰσι τρεῖς ἄσημοι καὶ πτωχαὶ κῶμαι (χωρία). Ἡ βιομηχανία εἶναι σχεδὸν μηδαμινή· ἡ μάστιξ τῆς ληστείας ἐνσκήπτει μὲ σκανδαλώδη ἐπιμονήν.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει φυλὴ εἰς τὸν κόσμον μᾶλλον προικισμένη τῆς Ἑλληνίδος φυλῆς, διατηρήσασα, καὶ ἐν τῇ παρακμῇ της, τοὺς περισσοτέρους τῆς συμπαθείας τίτλους. Νοήμονες, ἁπλοῖ, ἐνεργητικοὶ καὶ ἐγκρατεῖς, καθίδρυσαν ἐφ' ὅλων τῶν μεγάλων *πλατειῶν* (πόλεων) τῆς Εὐρώπης εὐδαίμονας ἔστι δ' ὅτε καὶ κολοσσαίους οἴκους. Διεσπαρμένοι, τηροῦσι πρὸς τὴν ἀποῦσαν πατρίδα των τὴν αὐτὴν ἀδιάτρεπτον ἀγάπην ἣν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς τὴν πλανόβιον θρησκείαν των. Πληροῦσι δώρων τὴν πατρίδα των· ἅπαντα σχεδὸν τὰ κτίρια τῶν Ἀθηνῶν, Πανεπιστημεῖον, Βιβλιοθῆκαι, Νοσοκομεῖα, Ἀστεροσκοπεῖον, Βοτανικὸς κῆπος ὀφείλονται εἰς ἀτομικὰς γενναιοδωρίας. Ἀλλαχοῦ, πορίζονται ταῦτα ἐκ τοῦ γενικοῦ καὶ περιληπτικοῦ προϋπολογισμοῦ· ἐν Ἑλλάδι ὅμως, ἡ γενναιόδωρος ἀτομικὴ πρωτοβουλία εἶναι παντοδύναμος, εἶναι διακαεστάτη.

Πολύτιμοι λόγοι, ἐχέγγυα ἐπαγωγὰ εὐημερίας ἐθνικῆς. Ἐπετρέπετο ἵνα ὀνειρευθῶμεν ὑπὲρ τοῦ μικροῦ τούτου λαοῦ, διανοητικῶς προνομιούχου, καρπερὸν ἔργον, εὐσταθῆ εἰρήνην, ἀναλλοίωτον σχεδὸν εὐδαιμονίαν, καὶ διὰ τῆς φιλολογικῆς ἢ ἀριστοτεχνικῆς διαδόσεως τοῦ φυσικοῦ πνεύματός του, εἶδος ἠθικῆς ἡγεμονίας ἐφ' ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τῆς Ἀδριατικῆς μέχρι τῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Ἀσσυρίας, τῆς Αἰγύπτου. (*Mém. Dipl.*)

Νεώτερα.

Ἡ Βουλὴ τῆς Ἑλλάδος, καίτοι συνελθοῦσα, δὲν ἀπετέλεσεν ὅμως ἀπαρτίαν πρὸς ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν της· βουλευταὶ πάρεισι περίπου τῶν 60· οἱ δ' ἕτεροι ἄπεισιν εἰς ἀγροτικὰ ἔργα. Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Συντάγματος εἶναι τὸ ἡμερήσιον ἐν Ἑλλάδι Ζήτημα· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀπαλείφονται ὑπουργικοί τε καὶ ἀντιπολιτευόμενοι, παλαίουσι δὲ πλεῖστοι δημοσιογραφικοὶ κάλαμοι Ἡ σταφιδοκαρπία ἀφθονωτάτη ἐφέτος καὶ περιζήτητος, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις· τῶν Ὀλυμπίων ἡ τρίτη περίοδος ἄρχεται τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ τοῦ 1875, ἐφ' ᾧ καὶ γίνονται αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι. Δάνειον ἐκ 5 ἑκατομμυρίων δραχμῶν ὁσονούπω προτείνεται τῇ Βουλῇ πρὸς συνομολόγησιν. Ἡ κατασκευὴ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Λαμίας ἐξακολουθεῖ. Τὰ Ἑλληνικὰ μεθόρια ἡσυχώτατα, τῶν λῃστρικῶν συμμορριῶν καταστραφεισῶν ἢ διαλυθεισῶν, κατὰ *τὸν Φάρον τῆς Ὀρθρυος.*

Ἑλληνικαὶ Ἐφημερίδες.

Ἔκ τινος σπουδαίου ἄρθρου τῶν «Καιρῶν,» ἐπιγραφομένου «Παρὰ τὸν «ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν «καὶ ἐκλαύσαμεν» ἀποσπῶμεν τὰ ἑπόμενα:

Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ἀνατολὴ, Ἑλληνικὸν τύπον καὶ πολιτισμὸν φέρουσαι, ἔχουσιν ἐν τῷ φυσιολογικῷ ὀργανισμῷ αὐτῶν ἔμφυτον τὸ τῆς προόδου αἴσθημα, οὐδὲν δὲ πρόσκομμα τῆς προόδου ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν κομμάτων. Παράδειγμα ἔστω ἡ θρησκεία, ἀπορροφήσασα ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἅπασαν τὴν ὕπαρξιν τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ ἀνεφάνησαν μὲν πρόσκαιροι ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ διχόνοιαι, διελύθησαν ὅμως ἄνευ ἀποτελέσματος. Μολονότι ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀκμάζουσι πέντε ἀνεξάρτητοι ἐκκλησιαστικοὶ θρόνοι, διατηροῦνται ἀπαρεγκλίτως ἡ πνευματικὴ ἑνότης, ἀπαραβίαστα τὰ δόγματα καὶ γνησία ἡ παράδοσις καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων. Ἐκ τῆς ἀνατολικῆς δὲ θρησκείας ἐπήγασεν, ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτῆς ἑνότητι, ἡ ἐλευθερία καὶ πᾶσα πρόοδος, ἐνῷ εἰς τὴν Δύσιν, ὑπαρχούσης διοικητῆς ἑνότητος, παρήχθησαν πλεῖστα σχίσματα κατακερματίσαντα τὴν Ἐκκλησίαν αὐ-

---

d'oeuvre de la musique écclesiastique des Occidentaux, frères jadis trop sincères des peuples Orientaux.

Ce n'est que vers le commencement du IX-e siècle que les *Chants Ecclésiastiques* en Occident furent accompagnés par des orgues, assez connus en Orient, mais jamais employés dans les offices divins de notre Eglise Orthodoxe. D'après *M. Cap*, ce n'est que Copronyme, qui le premier en envoya un orgue à Pepin, et ensuite le Calife Aroun al-Raschid un autre à Charlemagne, qui reçut aussi du Pape Adrien deux musiciens à cet effet. C'est alors qu'on inventa et le *discant (déchant)* double chant, qui donna naissance à l'harmonie moderne.

Ce fut le Pape *Grégoire*, qui entreprit l'innovation du système musical, conservé jusqu' à son époque; et c'est pour la propagation de son nouveau système, «très-mal accepté d'abord par les peuples Occidentaux,» qu'il établit des écoles publiques.

C'est aussi par lui que ce système ecclésiastico-théâtral s'introduisit en Angleterre, adopté ensuite successivement dans tous les autres Pays. «Ce pape, dit M. Cap, appliqua «au rituel les meilleurs chants, hymnes ou «psaumes qui restaient de l'antiquité. Il eut «néanmoins (continue ce savant), le tort d'ef«facer les dernières traces du rhythme grec «que Saint Ambroise avait conservé, ce qui «répandit de la monotonie dans le chant Ec«clésiastique.»

Cap. IV.

Dénys, le grand Musicien, écrit sur le rhythme et la prosôdie des ouvrages classiques ce qui suit:

«C'était une Musique aussi la science des «discours politiques, différant seulement de «celle des odes et des organes par la quan«tité, mais non par la qualité; car il y en a «du canto, du rhythme, du changement et de «la convenance dans ces mots-là.»

Ce musicien distingué fait aussi des comparaisons rhétoriques avec des vers poétiques, dont il trouve une exactitude des plus surprenantes.

Citons seulement quelques passages:

«Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεκα» (Dem.)

C'est un pentamètre élégiaque, comme celui ci.

„Κοῦραι ἐλαφροπόδων ἴχνε' ἀειράμεναι."

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι'ὃν ἦλθε Φίλιππος.
Τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι.

Aussi celui de S-t Jean Chrysostome:

Κἂν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων λαμπροτέρα οὖσα τύχῃ.
„Τοῦ καπνοῦ προσέφλεξε καὶ ἠμαύρωσεν ἅπασαν."

De telles comparaisons on trouve aussi entre les tragiques et les poètes modernes.

Mètre trochaique (Aeschyle).

„Ὦ βαθυζώνων ἄνασσα, Περσίδων ὑπερτάτη,
„Μῆτερ ἡ Ξέρξου γηραιὰ, χαῖρε Δαρείου γύναι."

Vers trochaiques modernes (Manassé).

„Υἱὸς Αἰνείου γνήσιος Ἀσκάνιος τὴν κλῆσιν,"
„Ἀπὸ Κρεούσης γυναικὸς τῆς θυγατρὸς Πριάμου."

Des bimètres iambiques d'Aristophane,

„Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων"
„Ἄνασσα σύμπαραστάτις"

Se formèrent les vers de S-t Syméon le Métaphraste.

„Ἀπὸ ῥυπαρῶν χειλέων,"
„Ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώττης"
„Δέξαι δέησιν, ΧΡΙΣΤΕ μου!"

De même cette ode (*Hexaspostilarion*)

„Νῦν αἱ Δυνάμεις Οὐρανῶν
„Ἀνθρώποις συγχορεύσατε"

S'est formée, d'après ces vers d'Anacréon.

„Ἐρῶ τε δῆτα κ'οὐκ ἐρῶ
„Καὶ μαίνομαι κ'οὐ μαίνομαι."

Apollinarius de Laodicée, qui versifia, comme nous avons dit, le Psautère et presque toute le S-te Ecriture, composa aussi, d'après l'opinion des plusieurs, les Eloges de la Mère de Dieu sur ceux d'Euripide et d'Anacréon.

En voilà quelques extraits:

„Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη
„Εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε."
„Καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ"
„Σωματούμενόν Σε θεωρῶν Κύριε,"
„Ἐξίστατο καὶ ἵστατο,
„Κραυγάζων πρὸς Α ὐ τ ὴ ν τοιαῦτα."

Rhythmisés, d'après ceux d'Euripide:

„Πέμπετε τῶν δ'ἀπ' οἴκων ἢ πνοαῖσι ζεφύρου
„Θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας.
„Δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν
„Ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν-ἄνακτας
„Ἑλλάδος ἐνναέτησιν
„Ἁλίου προσέβαλεν ἅρμα."

De même: „Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει',
„Χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.
„Χαῖρε τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις."

D'après ceux d'Héphéstion et d'Athénée:

„Ἄγετ', ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι."
„Παντοίοις κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι."

D'autres cantiques ecclésiastiques se sont composés, d'après le rhythme des vers antiques, selon le grand Oéconome:

Ode de l'Eglise.

„Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν-ἐκμιμούμενος βοῶ"

Phérékydes.

„Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν-ἐξευρήματι καινῷ."

Cantique de l'Eglise Hellénique:

„Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ-ἡ πόλις ἡ ἁγία,
„Τῶν Προφητῶν ἡ δόξα-εὐτρέπισον τὸν οἶκον,
„Ἐν ᾧ τὸ θεῖον τίκτεται."

Euripide Τρῳὰς (Trôade).

„Ἄεισον ἐν ῥυθμοῖς-Τὸν Πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ
„Ξεστὸν λόχον Ἀργείων-Καὶ Δαρδανίας ἄταν.
„Ἀρθείην δ'ἐπὶ πόντιον'

Ode d'Eglise Hellénique:

„Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων Κύριος

Hésiode (Théogonie).

„Μοῦσαι Πιερίηθεν-ἀοιδῇσι κλείουσαι,

τῆς, πολυκέφαλον καὶ συνταρασσομένην ἐν καταθλίψει καὶ σφαγαῖς.

Ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς βίος ἀποκρούει τὴν ὑποδιαίρεσιν τοῦ κοινωνικοῦ λόγου· ὅθεν τὰ πολιτικὰ κόμματα οὔτε ἐλπίδας, οὔτε φόβους, ἐγείρουσιν. Αἱ ὑπάρχουσαι διαιρέσεις εἰσὶ καθαρῶς προσωπικαί, ἤτοι συμμαχία καὶ συνεταιρισμὸς συμφερόντων, ἡ ἐγωϊστικὴ καὶ ἀνώμαλος κίνησις τῶν ὁποίων παράγει τὴν αὐτομολίαν καὶ νέων κομμάτων σύνταξιν.

Ἐκ τῆς ἀναλύσεως ταύτης ἀδιστάκτως συμπεραίνεται, ὅτι ἀνωφελής ἐστιν ἡ συζήτησις περὶ μεταβολῆς Πολιτεύματος, ματαία δὲ πᾶσα προσδοκία περὶ διορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων διὰ τῆς πάλης τῶν κομμάτων. Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι παρεπείσακτον πρόσωπον ἐν τῷ χορῷ τῶν Ἐθνῶν, οὔτε ἀνεφάνη ἐν τῷ κόσμῳ ἐκ τῶν περιπετειῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἔχει προαιώνιον ἱστορικὴν ὕπαρξιν, ἴδιον τόπον, διακεκριμένον χαρακτῆρα· συνέχεται δὲ μετὰ τῆς ὅλης ὑπάρξεως διὰ πολυειδῶν δεσμῶν καὶ σχέσεων, κατακτήσασα ἀείποτε τὴν ὑπεροχὴν ἐν τῷ πνεύματι τῶν λαῶν καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ αὐτῆς εἰσέτι. Ὅθεν τρισάθλιός ἐστιν ὁ πολιτευόμενος καὶ ὁ διανοούμενος νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα, μὴ ἐπιστάμενος ἀκριβῶς τὴν ἱστορίαν της, τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα, τὰ πάθη καὶ τὰ αἴτια τῆς νόσου αὐτῆς· ἡ δ' ἔλλειψις τοιαύτης μελέτης ἐπιφέρει τοσαύτας τραγελαφικὰς συζητήσεις, ἀπαρτιζούσας ἀληθῆ Βαβυλωνίαν.

Μίαν ἔχει ἀποστολὴν ὁ ἐν Ἑλλάδι πολιτευόμενος, τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀδιαιρέτου καὶ ὁμοιομόρφως ἐννοουμένου καθήκοντος. Οὐδεμία ἀπαιτεῖται συζήτησις πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν κακῶς ἐχόντων, ἅτινα ἐνώπιόν μας καταφαίνονται.

Πρὸ παντὸς ἄλλου παραίτιον τῶν δεινῶν ἁπάντων, τῆς ἀποτυχίας τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς Κυβερνητικῆς πορείας ἐστὶ τὸ ἐπικρατῆσαν παρ' ἡμῖν Ἐκλογικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον παρεδέχθημεν μὲν ἀτελὲς ἐκ τῆς προλαβούσης δυναστείας, ἐτελειοποιήσαμεν δὲ δι' ὅλης τῆς ἐντέχνου κακοηθείας.

Προηγοῦνται τῆς ἐκλογῆς τὰ «ῥοσφέτια,» δι' ὧν προκαταλαμβάνονται οἱ ἐν ἑκάστῳ δήμῳ δυνάμενοι νὰ σαγηνεύσωσι τὰς ψήφους τοῦ ἀθῴου λαοῦ· ἐπέρχονται αἱ περὶ τῆς ἀποτελεσματικῆς ὑποστηρίξεως πρὸς τὰς ἐπιτοπίους ἀρχὰς διαταγαὶ· παρακολουθεῖ ἡ ἐπέμβασις καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς καὶ πρὸς συμπλήρωσιν, ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῶν μέτρων τούτων, ἡ καλπονόθευσις. Ἰδοὺ ἀναδεικνυόμενος κομψὸς καὶ κραταιὸς ὁ τῆς πατρίδος ἀντιπρόσωπος.

Ἐκ δὲ τῆς σπουδαίας ἐφημ. «ἡ Βουλὴ»

Ἐρανιζόμεθα τὰ ἑξῆς;

«Τῶν ἐθνωφελῶν καὶ ἡ νῦν κυβέρνησις ὀλιγωροῦσα μελετᾷ ἀνόσια ἔργα. Ὁ κ. Βούλγαρης ἐκτὸς μὲν τῆς ἐξουσίας εὑρίσκει λίαν στενὰ τὰ ὅρια τοῦ συντάγματος, ἀξιοῖ ἀπόλυτον ἐλευθερίαν τοῦ λέγειν καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ πράττειν πάντα τὰ ἄγοντα ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐν δὲ τῇ ἐξουσίᾳ ἀφόρητον ὑπολαμβάνει ἀκολασίαν τὰς συνταγματικὰς ἐλευθερίας, καὶ ἐπὶ ταῖς εὐσχημοτάταις κατὰ τῆς κυβερνήσεως αἰτιάσεσι δυσανασχετῶν. Μηχανᾶται ἤδη, ἢ τοὐλάχιστον, εἰ μὴ ἐμπαίζει τοὺς ἐνδιαφερομένους, φαίνεται ὑποσχόμενος νὰ ἐργασθῇ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν καὶ μετατροπὴν τοῦ πολιτεύματος ἀπὸ κοινοβουλευτικοῦ εἰς μοναρχικὸν συντεταγμένον, καθ' ὃ ἡ βουλὴ καὶ συστηθησομένη τις γερουσία ἔσονται μορμολύκεια ἁπλᾶ βουλῶν, πράγματι δὲ πειθήνια δοῦλα ἀπολύτου δεσποτισμοῦ, ὡς τὰ συμβούλια τῆς ἐπικρατείας μηδεμίαν ἀσκοῦντα ἐπιρροὴν ἐπὶ τὴν καθόλου κυβέρνησιν τῆς πολιτείας. Πρῶτος ὁ κ. Βούλγαρης ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς ἀφορήτους εὑρήσει χαλινοὺς οὓς συναινῶν νῦν φαίνεται νὰ τεθῶσι τῷ ἔθνει, εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, ἤθελεν ἐπιτευχθῆ τὸ ἀνόσιον καὶ βέβηλον μελέτημα. — Ὑπουργοὶ, σκέφθητε ἐν εἰλικρινείᾳ καὶ θετικότητι πνεύματος, τίνα τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ ταῦτα διορθώσατε, μὴ μελετᾶτε δὲ ἢ συναινῆτε εἰς ἀνόσια ἔργα, μὴ ἐπιχειρῆτε ν' ἀνατρέψητε τὸ πολίτευμα, πλανᾶσθε δὲ, εἰ ὑπολαμβάνετε ἑαυτοὺς πανισχύρους. Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου οὐδὲν ἔβλαψε, βλάπτουσι δὲ τὰ κακὰ ἔργα τῶν λειτουργῶν τῆς πολιτείας· οὐδέποτε βεβαίως ἐξηγοράσθη ὁ τύπος ἵνα παύσηται βλάπτων τὸ ἔθνος, ἀλλ' ἀείποτε ἐξηγοράσθη ἵνα παύσηται στηλιτεύων τὰ φαῦλα καὶ ὑμνολογῇ τοὺς χρυσοδότας ὑπουργούς. Ἡ ἀθλιότης τῶν οἰκονομικῶν δὲν προέρχεται ἐκ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου, τοὐναντίον ἕνεκα τῆς ἐλευθερίας ὑφίσταται ἑκάστοτε κατακραυγὴ κατὰ τῆς νοσφίσεως ἢ σπατάλης τῶν δημοσίων χρημάτων· ὑμεῖς οἱ ὑπουργοὶ δὲν θέλετε νὰ θέσητε οὐδένα περιορισμὸν ἐν ταῖς δημοσίαις δαπάναις, τοὐναντίον ἕκαστος ἐξευρίσκει τρόπους δαπανῶν ἵνα τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορίζηται φίλοις αὐτοῦ· ἐπὶ Ὄθωνος τὸ δημόσιον δὲν ἐδαπάνα ἐπὶ κτήσει βασιλικοῦ οἴκου, ἐπὶ ἐπισκευῇ αὐτοῦ, ἐπὶ διατηρήσει θαλαμηγοῦ κλπ. κλπ. Εἰς τὰς νέας ταύτας δαπάνας οὐδὲν συνετέλεσεν ἡ εὔρυνσις τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν. Εἰ ἡ δικαιοσύνη κακῶς ἔχει, ὑμεῖς οἱ ὑπουργοὶ πταίετε, διότι οὐδέποτε ἐμεριμνήσατε περὶ προσόντων καθιστώντων ἀδύνατον ἢ δυσχερῆ τὴν εἰς δικαστικ. ὑπηρεσίαν εἰσαγωγὴν καὶ προαγωγὴν τῶν ἀνικάνων, ὀκνηρῶν καὶ φαύλων, τοὐναντίον δ' ἕκαστος τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς ἢ οἰκέτας εἰσάγει εἰς τὴν δικαστ. ὑπηρεσίαν καὶ προάγει ἀδιαφορῶν, εἰ ἀνίκανοι, ὀκνηροὶ, καὶ φαῦλοι τυγχάνουσιν ὄντες. Εἰ ἡ διοίκησις καθόλου ἐξεφαυλίσθη, πταίουσιν οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἡ αὐλὴ, ἅτε μηδέποτε θέντες προσόντα καὶ ὅρους ἐπὶ διορισμῷ, παύσει καὶ προαγωγῇ τῶν δημοσίων λειτουργῶν, μὴ ἀνεχόμενοι δὲ τὴν εὔορκον τοῦ καθήκοντος ὑπὸ τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἐκπλήρωσιν, ἀμείβοντες τοὺς οὐτιδανὰ ὄργανα πάσης παρανόμου καὶ κακοήθους βουλήσεως γινομένους, τιμωροῦντες πολλάκις τοὺς τιμίους, ἱκανοὺς καὶ τοῦ καθήκοντος ζηλωτὰς δημοσίους λειτουργοὺς, διὰ βίας καὶ δόλου ἀποκλείοντες τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ λαοῦ τοὺς ἐχθροὺς τῆς αὐλοκρατίας ἢ τῶν ὑπουργῶν καὶ ἀναδεικνύοντες νόθους τοῦ λαοῦ ἀντιπροσώπους. Εἰ ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία ἐξέλιπε, πταίουσιν οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἡ αὐλὴ. ἅτε ἐξωθοῦντες ἑκάστοτε τὸν στρατὸν εἰς ἀνόσια ἔργα καὶ ἐθίζοντες αὐτὸν εἰς τὸ νηποινὶ κακουργεῖν. Ἵνα ἡ αὐλοκρατία, ἡ τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα νοθεύουσα καὶ πειρωμένη ν' ἀναδείξῃ μοναρχικὸν, καταλυθῇ, ἵνα ἡ καθόλου διοίκησις ἀναρρώσῃ, εἶναι χρεία ἀπόλυτος Ἐθνοσυνελεύσεως; Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἐχθρὰ καὶ ἐπίβουλος βούλησις τῆς αὐλοκρατίας, ᾗ δουλεύουσιν ἑκάστοτε διάφοροι ὑπουργοὶ, δὲν ἐπιδιώκει ταῦτα, ἀλλ' ἐπιδιώκει τὴν ἀνατροπὴν τοῦ πολιτεύματος διὰ νοθεύσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 107 τοῦ Συντάγματος νομίμου τρόπου τῆς συγκαλέσεως *εἰδικῆς βουλῆς*· Ἀλλ' *ἡ εἰδικὴ αὕτη βουλὴ*, μὴ οὖσα Ἐθνοσυνέλευσις, ἀδυνατεῖ κατὰ τὸ ἄρθρ. 107 τοῦ Συντάγματος ν' ἀνατρέψῃ τὸ πολίτευμα ἀναθεωροῦσα θεμελιώδεις τοῦ Συντάγματος διατάξεις· περὶ τούτου ἥκιστα μέλει τῇ αὐλοκρατίᾳ. Ἴδωμεν μέχρι τίνος σημείου θέλει ἀνέχεσθαι τὸ ἔθνος νὰ ἐμπαίζηται καὶ κολαφίζηται ὑπ' ἀνθρώπων ἀγνωμόνων, οὓς ἀνύψωσε παρ' ἀξίαν εἰς τὰ ὕπατα τῶν ἀξιωμάτων.»

Ἡ Τουρκία καὶ οἱ πόροι αὐτῆς.

Μετὰ τὴν Κρήτην, ἡ Ῥόδος, ἡ Κύπρος, ἔνδοξος διὰ τοὺς ἐπιζητήτους ἐν Εὐρώπῃ τε καὶ Ἀνατολῇ πεντεειδεῖς οἴνους της.

Ἡ Ἀσιατικὴ Τουρκία ἐκτενεστέρα καὶ πολυπληθεστέρα τῆς Εὐρωπαϊκῆς οὐδαμῶς ὑποχωρεῖ κατὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων καὶ τὴν πολυπλήθειαν τῶν μεταλλουργικῶν στρωμμάτων. Ἐν πλείσταις ἐπαρχίαις ἐπιπολάζουσιν ἀνθρακωρυχεῖα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπιστεύτου βάθους· ἀλλαχοῦ ῥέουσιν ἡ νάφθα, ὁ ἄσφαλτος· ἐξατμήσεις δ' ἀερόφωτος εὐπρήστου τεκμηριοῦσι τὴν ὕπαρξιν πηγῶν πετρελαίου.

Ἡ βλάστησις ἐπὶ εὐρέων ἐπαρχιῶν εἶναι ἀνηκούστου πλούτου· περιλαμβάνει δὲ τὰς ἐριτιμοτέρας δασώδεις οὐσίας ἐπὶ τῶν ὀρέων. εἰς δὲ τὰς μεσημβρινὰς καὶ προφυλαττομένας τοποθεσίας, τὰ δένδρα καὶ φυτὰ τῶν θερμῶν κλιμάτων, λεμονέαι, πορτοκαλλέαι, φοίνικες, ῥοδωνέαι κλπ. Αἱ πλεῖσται τῶν ὀπωρῶν μας εἰσὶν αὐτογενεῖς τῶν χωρῶν τούτων: τὸ ῥοδάκινον, τὸ δαμάσκηνον, τὸ κεράσιον, τὸ βερύκοκκον, τὸ σῦκον κλπ. Αἱ ἄμπελοι βλαστάνουσι δαψιλέστατα· ἡ καλλιέργεια τοῦ βάμβακος, τῆς ὀρύζης, τῆς κινκίνης, ἐπιτυγχάνει ἐξαίσια. Οἴδαμεν τὴν φήμην τῆς τῶν καπνῶν συγκομιδῆς. Ἐκεῖ ὡσαύτως εἶν' ὁ τόπος τῶν ἀνθέων, τῶν ῥόδων καὶ ἰδίως τῶν βαλσαμικῶν καὶ εὐωδῶν φυτῶν.

Ὁ αὐτὸς πλοῦτος καὶ εἰς τὸ ζωϊκὸν βασίλειον· ἵπποι, αἶγες, βόες, πρόβατα, χοῖροι, κάμηλοι πολλαπλασιάζονται ἐπ' ἄπειρον.

Ἡ βιομηχανία αὐτὴ μὲ τὰς πρωτοτύπους μηχανάς της ὀφίσταται ἄνευ πολλοῦ μειονεκτήματος (*ἀβλαβῶς*) τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν εἰσαγωγίμων. Εἰς ἐρήμους σχεδὸν χώρας, ὡς τὸ Διαρβεκὶρ καὶ τὴν μεταξὺ τοῦ Τίγρου καὶ Εὐφράτου, ἤθελον ἀρκέσειν ἤτε καθίδρυσις ἀγωγῶν ἀρδείας (canaux d'irrigation) καὶ ἡ προστασία τῶν κατοίκων κατὰ τῶν εἰσδρομῶν τῶν νομάδων πρὸς ἀναλαμπὴν τῶν ἀρχαίων εὐκλεῶν τόπων, ἔνθα ἐπήνθησαν ἀλληλοδιαδόχως τὰ κράτη τῆς Νινευὶ καὶ Βαβυλῶνος, τὰ τῶν Πάρθων καὶ Περσῶν, οὓς οἱ Ἄραβες τοῦ μεσαιῶνος ἐκάλουν *κῆπον τοῦ κόσμου*.

Αἱ πρώτισται πόλεις, ἡ Σμύρνη, ἧς ὁ λιμὴν ἐξάγει ἐτησίως δι' 180 ἑκατομμύρια πραγματείας, τὸ Ἰρζεροὺν δὲ πρὸς βορρᾶν, ἡ Δαμασκὸς καὶ τὸ Ἀλὲπ πρὸς νότον, εἰσὶ τὰ ὅρια τῆς συναφείας ἐμπορίου δραστηρίου, ἐνεργουμένου καθ' ὁμιλον (caravane).

Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόκληρος Ἀραβία, μὲ τὰς ἀχανεῖς ἐρήμους καὶ τὸν φανατικὸν ὄχλον της, ἔχει τὰ φυσικὰ πλούτη καὶ τὸ εἰδικόν της ἐμπόριον. Εὑρίσκονται ὀρυκτὰ πολύτιμα· πορφυρῖτις, ἀλάβαστρος, μάρμαρον, ὄνυξ, ἀχάτης, σμάραγδοι, θεῖον, νάφθα, ἄσφαλτος, σίδηρος, χαλκὸς καὶ μόλυβδος. Τὰ καλλιεργημένα μέρη τοῦ ἐδάφους παράγουσι τὸν περίφημον καφὲ τῆς Μόκας, τὴν κασσίαν, τὸ ἀραβικὸν κόμμι, τὸν λιβανωτὸν, τὸ βάλσαμον τῆς Μέκκας. Καλλιεργοῦνται ὡσαύτως καὶ ὀπῶραι, δημητριακὰ καὶ σακχαροκάλαμοι. Αἱ μαργαριταλιεῖαι τῆς Ἀραβικῆς ἀκτῆς εἰσιν ὡσαύτως γνωσταὶ, ἔνθα ἐγνώσθησαν ἀποθῆκαι πτηνοκόπρου (guano).

Ἔλεγχος γενικὸς τοῦ ἐμπορίου τῆς Τουρκίας, δημοσιευθεὶς τῷ 1863, τῆς μὲν ἐξαγωγῆς παρουσιάζει ἀριθμὸν 335 ἑκατομμυρίων, τῆς δ' εἰσαγωγῆς 1,669 ἑκατομμυρίων. Στατιστικὴ δὲ πρόσφατος ἀναβιβάζει πλέον τοῦ τριπλασίου τὸ ποσὸν τοῦτο.

Ἐὰν δ' ἐξετάσωμεν τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τῶν λιμένων, εὑρίσκομεν, ὅτι ἐκτήσατο ταχυτάτην ἀνάπτυξιν. Τῷ 1860 ἡ κίνησις ἦτον ἐξ 138,916 πλοίων χωρητικότητος 7,530,504 τόνων· τῷ δὲ 1865 ἦτον ἐξ 185,466 νηῶν χωρητικότητος 12,677,391 τόνων.

Αὐτοί εἰσιν οἱ πόροι τῆς Τουρκίας. Βλέπομεν δὲ εἰς ποίαν ὑπόκεινται βελτίωσιν καὶ μάλιστα παραγωγικωτάτην. Ἡ συνδρομὴ

Les cantiques *à canto proprium* (idiômela) ressemblent aux chants Lyriques:

Les *tropares* ou cantiques modèles, Προσόμοια, les séries odiques, Εἱρμοὶ et d'autres cantiques ecclésiastiques ressemblent beaucoup aux strophes des anciens choeurs tragiques.

M. Athanase Pétrides professeur, ayant écrit quelques observations sur la Musique ecclésiastique, fait ces demandes-ci:

? Or notre Musique Ecclésiastique est-elle ancienne, et ses caractères ou signes musicaux (*signa musica*) sont-ils anciens? — *Oui*; parce qu'ils sont provenus des signes grammairiens connus par tous, le bref (υ) et le long (—), qui étaient la base principale de l'ancienne *Prosôdie* des Hellènes, sur la quelle, d'après Héphestion, se sont édifiés les pieds métriques de la poésie, comme le *dactyle* (—υ υ), l'iambe (υ—) etc. dont le dernier a été trop employé dans la poésie Hellénique du moyen âge ainsi que dans la Musique. On pourrait reciter ici les mélôdies iambiques du Noël et de l'Epiphanie etc. Ἔσωσε λαὸν θαυματουργῶν Δεσπότης' — „Στείβει θαλάσσης κυματούμενον σάλον." Donc les signes musicaux sont les mêmes rhythmes de la Grammaire, changés en diverses manières, ainsi p. ex: le long (—) fut nommé dans la Musique Ecclésistique ὀλίγον (—oligon), le bref (Υ) ἴσον (Υ ison); mais ceux-ci étant changés ou réformés produisirent ceux qui s'appellent dans la Musique ecclésiastique „πεταστὴ, ἀπόστροφος, ἐλαφρὸν" petasti, apostrophe, elafron etc..."

Le grand Oéconome écrit aussi sur ce sujet: „Dans quelques restes *scriptiques*, trouvés en Italie et à Rome depuis deux siècles (un morceau de Pindare écrit avec des signes musicaux (τονισμένον ψαλτικῶς) et une échelle musicale particulière ou diagramme), les signes des voix orales et organiques se sont représentés par des lettres (comme Γ, Θ, Μ, Ν, Ξ, Ι, Λ, Υ) et d'autres *points* liniaires; mais l'échelle a aussi les noms équivalents ἀντίστοιχα, écrits à gauche sur le coin: νήτη, μέση, ὑπάτη, ὑπερβολαίων διάτονος, τρίτη συνημμένη, διεζευγμένη, προσλαμβανόμενος etc.*) Or, est-ce que les diagrammes musicaux de ces grammairiens Alexandrins étaient tout-à fait différents aux signes de nos accents et de ceux de la Musique des Hellènes?

*) *A. Kircheri, Musurgia Tom I. Lib. VII. Quest. 4. Comparez aussi Plutarque sur la Musique. Tels doivent être aussi les signes de l'ancienne Musique Ecclésiastique, dont étaient composés ou tonisés les poèmes helléniques, que Klerk nous a enlevé de Patmos vers le commencement de ce siècle (Moniteur 25 Fév. 1803 et Mag. Encycl Tom. V. p. 367. Voyez: Βιβλίον περὶ τῆς Γνησίας προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης Τμ. Γ.' Κεφ. Ε.' Προσ. Ποιητική. par le grand Oéconome).*

Chap. Y.

En finissant cet Abregé Historique de la Musique Ecclésiastique en comparaison à l'Hellénique, que je consacre aux savants théologiens de l'Europe ainsi qu'aux musiciens des Eglises Orientales, qui s'érigèrent et se constituèrent toutes, d'après le modèle de la Sainte Sophie, Eglise vraiment céleste, mais convertie, hélas! en mosquée, depuis tant de siècles, écoulés si lentement comme tant de gouttes amères que le souffrand prend pour sa convalescence, je m'adresse par l'exorde suivant à mes frères correligionnaires.

C'est trop regrettable pour l'Eglise d'Orient ainsi que pour les artistes musiciens de la nation Hellénique de ne pas s'occuper sérieusement sur la question musicale, dont la solution serait un triomphe pour l'antiquité, si admirablement regénérée sur le sol sacré de la Grèce actuelle, tant en Sculpture, qu'en Peinture et en Gravure sur bois, dans les beaux oeuvres des nouveaux Phidias, Polygnote et Eupompe, comme aussi dans les chefs-d'oeuvre de xyloglyphie, marmaroglyphie et galvanoplastique, quoique la Commission représentative de la Grèce dans l'Exposition Viennoise de l'année passée n'ait pas tenu un compte exact des pauvres artistes et ouvriers Hellènes, assez sacrifiés pour la dignité nationale.

Cependant espérons que le gouvernemen Hellénique ne tombera pas dans les mêmes inconvénients pendant la future Exposition Américaine, en faisant arranger d'un mode régulier tous les oeuvres callitechniques et tâchant à faire disparaître bien des objets superflus, surtout ceux qui sont ornés de bonnets turcs et des ceintures arabesques, comme si les Grecs libres ne soient pas encore débarassés des turbans, des calottes et d'autres turcoises, qui ne font que difformer la Nymphe pourprée de la Méditerainée, la nouvelle Hellade, qui comme «une reine Orientale éclate par sa beauté littéraire, artistique et scientifique, quoiqu'elle ne fût récompensée dignement par l'Aéropage Européen.

Je n'ai tracé ces lignes-ci que pour l'exhortation de mes chers connationaux afin qu'ils soient plus attentifs à la nouvelle Exposition de Philadelphie, qui aura lieu le $^{7}/_{19}$ Avril jusqu'au $^{7}/_{19}$ Octombre en 1876, et qu'ils exposent non seulement des objets des Beaux Arts et industriels, mais aussi des livres scientifiques et archéologiques, surtout dans les Branches de Philologie, Peinture, Sculpture et de la divine Musique, tant antique que moderne, qui a été employée et l'est aussi dans les temples sacrés, où l'on chante en langue des dieux et des déesses de l'Olympe céleste.

Th. A. Paschides.

τῶν κεφαλαιούχων, ἀείποτε ἀσφαλὴς εἰς χώρας πλουσίας, ἐξαρτᾶται φυσικῶς ἐκ τῆς προστασίας τῶν συνδεομένων συμφερόντων, ἐκ τῆς οἰκονομικῆς νομοθεσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς καλῆς τῶν δημοσίων χρημάτων διαχειρήσεως. Τοῦθ' ὅπερ ἔγνω ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις, δημοσιεύσασα νέον νόμον ἐπὶ τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους.

Ἡ οὐσιωδεστέρα διάταξις τοῦ νόμου τούτου εἶναι ἡ καθυποβάλλουσα τὸν προϋπολογισμὸν εἰς τὸν ἔλεγχον εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ὑπὸ προέδρου καὶ μελῶν διοριζομένων μὲν ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἐκλεγομένων δὲ μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἁρμοδίων εἰς τὰ οἰκονομικὰ προσώπων, ἀπολαυόντων τῆς κυβερνητικῆς ἐμπιστοσύνης. Ἐντολὴ αὐτῆς εἶν' ἡ ἐξέτασις καὶ συζήτησις ὅλων τῶν κεφαλαίων· δύναται δὲ νὰ καλέσῃ ἐν τῷ μέσῳ τούς τε ὑπουργοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους πρὸς πληροφορίαν τῶν δεόντων· ἐν ἑνὶ δὲ λόγῳ δύναται νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ ἐξιχνιάσῃ τὰ πάντα πρὸς κατάδειξιν τοῦ ποσοῦ τῶν ἐσόδων ὡς καὶ τὴν ἀφορμὴν τῶν δαπανῶν.

Ἕτερον μέτρον οἰκονομικόν, συμπληροῦν τὸ μνησθὲν, εἶν' ἡ παράτασις τοῦ προνομίου τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπέζης, ἥτις ἔσται τὸ γενικὸν οὕτως εἰπεῖν θησαυροφυλάκιον τοῦ κράτους, ἀναλαμβάνον τὴν ταμίευσιν τῶν ἐσόδων, τὴν προμήθειαν τῶν προκαταβολῶν πρὸς ἀπότισιν ἔγκαιρον καὶ ἔμπνευσιν ἐμπιστοσύνης τοῖς πιστωταῖς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ὀθωμανικὴ Τράπεζα εἶναι κατάστημα κυρίως Εὐρωπαϊκὸν, ἔχουσα διευθυντὰς σπουδαῖα πρόσωπα καὶ σχέσεις πολλαπλᾶς, ἡ Δύσις τοῦ λοιποῦ θέλει λάβει μέρος εἰς τὴν οἰκονομολογικὴν τῆς Τουρκίας ἐξέλεγξιν. Ἄλλως, ἂς εἴπωμεν, πρὸς τιμὴν τῆς Τουρκίας, ἡ ἐξέλεγξις αὕτη ἔσται εὐχερὴς διὰ τῆς *παραδοτικῆς* τεμιότητος τῶν Τούρκων. Ἡ Τουρκία ἐξεπλήρωσε πάντοτε τὰς ὑποχρεώσεις της, πρὸ δεκαὲξ ἐτῶν ἀφότου προσέφυγεν εἰς δάνεια, ἀπέδωκεν εἰς τοὺς πιστωτάς της ἐντόκως καὶ κατὰ χρεώλυτρα πλέον ἢ δὶς τὸ δανεισθὲν κεφάλαιον. Τὰ πλούτη αὐτῆς ἐγγυῶνται ἀδρῶς περὶ τῶν πέντε χιλιεκατομμυρίων (cinq milliards), εἰς ἃ συμποσοῦνται ἐτησίως τὰ παντοίας φύσεως χρέη της....

(*Ὁ Διπλωματικὸς Μνήμων*).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Ἐκ τῶν 20 ἐπιστημόνων, οἵτινες ἀπὸ τοῦ 1872 ἐστάλησαν ἐξ Αὐστρίας εἰς τὸν βόρειον Πόλον ἐπὶ τοῦ πλοίου Tegettof, ὅπερ κατέλιπον εἰς τοὺς πάγους κολλημένον, ἐπὶ τρεῖς δὲ μῆνας περίπου ὡδοιπόρουν ἐπὶ ἑλκήθρου εἰς τὰς στέππας καὶ τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα παγετώδη ὄρη, 19 ἀνευρέθησαν, εἷς δὲ μόνος ἀπώλετο. Οἱ ἀτρόμητοι οὗτοι παγετοπόροι προὐχώρησαν μέχρις ἀποστάσεων λίαν ἀπομεμακρυσμένων, ἃς οὐδεὶς θαλασσοπόρος μέχρι τοῦδε ἐπάτησεν, ἀνεκάλυψαν δὲ γαίας ὅλως ἀγνώστους, ὀνομασθείσας ὑπ' αὐτῶν *Φραγκῖσκος Ἰωσήφ*· καίτοι δὲ ἀναβάντες 5,000 ποδῶν ὕψος δὲν ἠδυνήθησαν ἵνα ὁροθετήσωσι τὰς νέας παγωμένας τῆς Αὐστρίας κτήσεις. Ἐντὸς δὲ τῆς ἑβδομάδος ἐπιστρέφουσιν εἰς Βιέννην.

— Ὁ ἀεροναύτης Duruof μετὰ τῆς συζύγου του ἀεροπορεῖ δι' ἀεροστάτου ἀπὸ τῆς $^{19}/_{31}$ Αὐγούστου καὶ μέχρι τῆς προχθὲς οὐδεμία εἴδησις περὶ τούτων ἐλήφθη, ἀπολεσθέντος παντὸς ἴχνους τῆς ἀεροπορίας των. Τὸ ἀεροπόρον σκάφος ἀνεχώρησεν ἀπὸ Calais.

Κατὰ τὸν *Γαλάτην* ὁ ἀεροναύτης οὗτος διεσώθη μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὰ παράκτια τῆς Ἀγγλίας ἐν πλοιαρίῳ τινὶ ἁλιευτικῷ, ἀφοῦ περιεπλανήθησαν ἐπὶ δεκάωρον ἐναερίως καὶ τετράωρον ἐν θαλάσσῃ. Ὁ πρεσβευτὴς Γάλλος ἐκ Λονδίνου τηλεγραφήσας τὴν διάσωσιν εἰς *Καλαὶς* ἐνέπλησε χαρᾶς τοὺς κατοίκους, οἵτινες ἠνέῳξαν καταλόγους ἁδρῶν συνεισφορῶν ὑπὲρ τοῦ Duruof.

—Μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς Πολωνίας ἐπανάστασιν, πλεῖστοι συμπολῖται πολεμήσαντες ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος ἢ ὑπερετήσαντες τοῦτον ὡς πολιτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπαπειλούμενοι ὡς ὑπήκοοι ῥῶσσοι... κατέφυγον εἰς Γαλλικίαν... ζῶντες ἐκ συνδρομῶν ἰδιωτικῶν· αὐξυνθέντος ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ τούτων μετὰ τὴν ἄφιξιν ἐξορίστων τῆς Σιβηρίας καὶ λοιπῶν μεταναστατῶν, ἐδέησεν ἵνα ληφθῶσι μέτρα ὑπὲρ τῶν φυγάδων τούτων, ἐφ' ᾧ καὶ καθιδρύθη εἰς Λεμπὲργ, τῇ συγκατανεύσει τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως, «*Σύλλογος ἐθνικῆς προσταστίας*» πρὸς ἀποφυγὴν μάλιστα πολλῶν ἀπευκταίων καὶ τυχοδιωκτικῶν καταχρήσεων. Ὁ Σύλλογος οὗτος ἠρίθμει ἀπὸ τοῦ 1870 περίπου τῶν δισχιλίων μελῶν.

Τῷ 1872 διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τούτου συνδρομαὶ εἰς 354 περίπου ἄτομα, δοὺς ἐργασίαν μὲν εἰς 148 ἀπόρους, περίθαλψιν δὲ εἰς 43 χήρας καὶ ἀπομάχους καὶ ἐκπαίδευσιν εἰς 15 νεανίας· τῷ 1873 διενεμήθησαν συνδρομαὶ εἰς 530· ἑπτὰ νεανίαι κατετάχθησαν εἰς τὰ σχολεῖα καὶ 59 ἄτομα εἰσῆλθον εἰς ὑπαλληλίαν· εὑρίσκοντο δὲ ἐν τῷ ταμείῳ ἐσχάτως περίπου τῶν 16,970 φλωρινίων.

Πλὴν μεθ' ὅλας τὰς φιλανθρώπους διαθέσεις τοῦ Συλλόγου τούτου αἱ τρεῖς Αὐλαὶ τοῦ Βορρᾶ, μετὰ τὴν ἐσχάτην αὐτῶν συνέντευξιν, συνεννοήθησαν ὅπως διαλύσωσι τὸν ἐθνικὸν τοῦτον Πολωνικὸν Σύλλογον, διότι διάταγμα τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Αὐστρίας ἠρώτησε τὴν Ἐπιτροπὴν, πότε διαλύεται ὁ Σύλλογος οὗτος; καὶ ὅτι δέον νὰ κλεισθῶσιν οἱ ἰσολογισμοὶ τούτου μέχρι τῆς 31-ης Ἰαννουαρίου 1875.

Τοῦ Συλλόγου διαμαρτυρηθέντος, οὐ μόνον ἐπήνεγκε τὴν ἄμεσον διάλυσιν αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ἀπειλὰς κατὰ πάντων ἐκείνων τῶν Πολωνῶν, ὅσοι κατέφυγον ὡς μεταναστάται μὴ ἰδόντες τὸ φῶς ἐν Γαλλικίᾳ, ἀλλ' ἀλλαχόθεν δραμόντες εἰς τὰ ἐκεῖσε. Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ἐξητήσαντο τῇ Ἀνωτάτῃ Αὐλῇ ὅπως ἀφεθῇ κἂν ἐλευθέρα ἡ διανομὴ τῶν κεφαλαίων τοῦ Ταμείου εἰς τοὺς φυγάδας τούτους.

Καθὰ φαίνεται, ἀνανεοῦται ἡ κατ' εὐφημισμὸν καλουμένη ἱερὰ συμμαχία τοῦ 1815.

«*Le Messager d'Orient*»

Πληθυσμὸς Δακίας.

Κατὰ τὸν *Διπλωματικὸν Μνήμονα*, ἡ ῥουμανικὴ (Δακικὴ) φυλὴ ὑπολογίζει 10,200,000 ψυχὰς, διαμοιρασμένας ἐν Ῥουμανίᾳ, Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ, Τουρκίᾳ καὶ Ῥωσσίᾳ. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ῥουμανικῆς Ἡγεμονίας ἀνέβαινε, τῷ 1841, εἰς 3 ἑκατομ. 579,000 κατοίκους· τῷ 1850, εἰς 4,000,000· τῷ 1860, εἰς 4,500,000· τῷ 1873 εἰς 5,000,000. Ὑπολογίζονται λοιπὸν 2,267 κάτοικοι ἀνὰ ἕκαστον τετραγωνικὸν μίλλιον γεωγραφικόν. Κατὰ φῦλον, λογίζονται 2,580,000 ἄνδρες, 2,420,000 γυναῖκες. Διακρίνονται δὲ 247,037 Ἰσραηλῖται, 90,000 Σλάβοι, 50,000 Μαγυάροι καὶ 300,000 Ἀθίγγανοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων εἶναι 62,300, ἐξ ὧν 30,000 Αὐστρο-Οὐγγροι, 10,000 Ἕλληνες*), 5,000 Γερμανοί, 3,000 Ἄγγλοι, 2,500 Τοῦρκοι, 1,500 Γάλλοι, 300 Ἰταλοὶ, 10,000 Ἀρμένιοι. Ἡ μετανάστευσις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ Πολλωνίας, Γαλλικίας καὶ Οὐγγρίας εἶναι διαρκής. Ἡ δ' ἀποδημία εἶναι σχεδὸν μηδαμινή. Οἱ Ἕλληνες καὶ Ἀρμένιοι ἐπιδιδοῦσι κυρίως εἰς τὸ *μέγα* ἐμπόρευμα· οἱ Γερμανοί, Ἄγγλοι, Γάλλοι καὶ Ἰταλοὶ ἐπιδίδονται εἰς ἐργασίας ἐμπορικὰς ἢ ἀτμοπλοϊκὰς, ἢ εἰσὶν ὑπάλληλοι σιδηροδρόμων, τραπεζῶν, καλλιτεχνῶν καὶ τεχνιτῶν. Ὑπάρχουσιν 62 πόλεις, κατῳκημέναι ὑπὸ 950,000 κατοίκων. Αἱ ἀξιολογώτεραι πόλεις εἰσὶ: Βουκουρέστιον μετὰ 221,805 κατοίκων. Ἰάσιον, 90,000 κατοίκ. Γαλάζιον, 80,000 κατ. Βραΐλα, 28,000 κατ. Πλοέστιον 33,000 κατ. Κραϊόβα, 22,000 κατ. Βερλάτιον, 26,000 κατ. Τέλος ὑπολογίζουσιν 750,000 οἰκογενείας γεωργικάς· 60,000 οἰκογενείας βιομηχανικάς, 32,000 ἐμπόρους, 24,000 ἐργάτας, 23,000 ὑπαλλήλους, 4,000 διδασκάλους καὶ παιδαγωγοὺς, 450 δικηγόρους**), 300 ἰατροὶ, 176 χειροῦργοι, 100 φαρμακοποιοὶ, 250 μαῖαι, 2,200 καλλιτέχναι, μουσικοὶ καὶ φιλολόγοι, 9,800 ἱερεῖς, 8,776 μοναχοί.

Τὸ ὡραῖον φῦλον ἐν Ἀγγλίᾳ

(*Κεντρικὸς Θίασος ὑπὲρ τῆς ψήφου τῶν Γυναικῶν*)

Πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην τῆς Ἐφημερίδος «*τοῦ Μέλλοντος τῶν Γυναικῶν*»

Περὶ μικρῶν πραγμάτων ἀσχολοῦνται, τὸν μῆνα Αὔγουστον· πάντες σχεδὸν μεταβαίνουσιν εἰς ἐξοχὴν ἢ εἰς ταξείδιον. Ἐν τούτοις, ἵνα ἐξυπνήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον νέων κέντρων, ὁ Θίασος θὰ ἔχῃ πολλὰς συνδιασκέψεις εἰς διαφόρους πόλεις, ἔνθα γίνονται θαλάσσια λουτρά. Παρουσιάζονται ἐνίοτε, ἐν τῷ ταξειδίῳ, περιστάσεις, ὧν ἐπωφελοῦνται οἱ φίλοι τῆς ψηφοφορίας τῶν γυναικῶν. Οὕτως, διηγεῖτό τις κυρία, εὑρισκομένη δμοτράπεζος πολλῶν ταξειδιωτῶν μεμψιμοιρούντων κατὰ τῆς πολιτικῆς ἀπελευθερώσεως τῶν γυναικῶν. Δι' ὀλίγων, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ γελοίου πράγματος. Τὴν ἐπαύριον, εἷς τῶν κυρίων τούτων ἦλθε νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς δοθείσας ἐπεξηγήσεις. «Μ' ἐπληροφορήσατε, τῇ εἶπεν, ὅτι ἡ ψηφηφορία τοῦ γυναικῶν οὐδὲν ἀπᾷδον ἔχει». Ἔπειτα προσέθηκε· «ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀποτελῶ μέλος τῶν Δήμων, δὲν ἐσκέφθην ποτὲ καλῶς περὶ τούτου· τοῦ λοιποῦ προσέξω.»

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται πάντοτε ἵνα πείσωμεν ὅτι καὶ ἡ συζήτησις δὲν εἶναι ἄλογος. Ἐν προσφάτῳ ἀριθμῷ τοῦ *Wesminster Review*, συγγραφεύς τις διακεκριμμένος εἶπε: «Περίεργον πρᾶγμα, ἐν τῇ συζητήσει ταύτῃ, «οἱ ἄρρενες ἀντίπαλοι τῆς ἀπελευθερώσεως «τῶν γυναικῶν ἤλλαξαν, φαίνεται, τὸ πα«τροπαράδοτον ὕφος των ὡς πρὸς τὴν γυ«ναῖκα. Αἱ γυναῖκες προτείνουσι μίαν ἀρχὴν, «οἱ ἄνδρες ἀντικρούουσι τὰς λεπτομερείας, «ἢ μᾶλλον ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀρχὴν καὶ «ἀποποιοῦνται ἵνα προβῶσι μέχρι τῶν νο«μίμων ἀποτελεσμάτων. Αἱ γυναῖκες ζη«τοῦσι τὸ δίκαιον, οἱ ἄνδρες προσφέρουσιν «αὐταῖς προνόμια. Αἱ γυναῖκες φέρουσι λό«γους, οἱ ἄνδρες ἀποκρίνονται δι' αἰσθημάτων «καὶ συμφερόντων. Αἱ γυναῖκες ἀνασκευάζουσι «παραβόλους ἀποφάνσεις ἐναργέστατα, οἱ «ἄνδρες ἐπαναλαμβάνουσι τὰς ἀποφάνσεις «των ἄνευ ἐρεύνης νέων ἀποδείξεων.»

«Ἱκανὴ πλέον ἡ λογικὴ τῶν λέξεων, ἔ«λεγεν ἡ ἐφ. *Pall Mall Gazette*, *ἀντίπαλος* «*γνωστὴ*· ἀπαιτεῖται ἡ λογικὴ τῶν πραγ«μάτων». Τοὐλάχιστον κἄτι ἀξίζει ὥστε ἡ λογικὴ τῶν λέξεων νὰ ᾖ πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν. Βεβαίως, ἡ λογικὴ τῶν πραγμάτων οὐδόλως λείψει ἡμῖν. Ἐξετάσωμεν τὰ ζητήματα ὧν ἐπιληφθήσεται τὸ Βουλευτήριον ἀναφορικῶς τῶν γυναικῶν. Κατ' ἀρχὰς, τὸ *Factory Bill*, τὸ σκοπεῦον τὴν προστασίαν τῆς ὑγείας τῶν ἐργατίδων εἰς τὰ Ὑφαντουργεῖα, καὶ ἀπαγορεῦον τὰς γυναῖκας καὶ νεάνιδας τοῦ ἐργάζεσθαι πλεῖον τῶν δέκα ὡρῶν παρ' ἡμέραν... Τὸ Βουλευτήριον ἐπελήφθη ὡσαύτως τοῦ βουλεύματος (bill) ἀναφορικῶς τῆς τακτοποιήσεως τῆς δημοσίου λατρείας ἐν τῇ καθιδρυθείσῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι νόμος παρέχων τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐνορίτας τοῦ ἀναφέρεσθαι, εἰς διαφόρους περιστάσεις, πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, κατὰ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ τελεῖται ἡ λειτουργία εἰς τὴν συνοικίαν αὐτῶν, ὅπως ἐμποδισθῇ πᾶσα καινοτομία ἀπὸ μέρους τοῦ ἐφημερίου ἐν τῇ τελετῇ. Ὅθεν αἱ γυναῖκες ἐκπληροῦσιν ἤδη ὅλα τὰ καθήκοντα καὶ ἀπολαμβάνουσιν ἅπαντα τὰ δικαιώματα ἐνοριτῶν· μήπως ὅμως οὕτως ἐξασκήσουσιν ἐξ ἴσου τὸ δικαιώμα τοῦτο; Οὐχί, διότι ὁ νόμος ῥητῶς λέγει *ἐνορίτης* ἀνὴρ καὶ οὐχὶ *ἐνορῖτις*.

Ἰδοὺ βεβαίως ἡ λογικὴ τῶν πραγμάτων! Ὅτε πρόκειται περὶ ἔργου παρέχοντος τὰ προζωάρκεια, ἀφυμοιοῦσι τὰς γυναῖκας τοῖς παισί, ὑποβάλλοντες αὐτὰς εἰς περιορισμοὺς καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἀφορήτους· χορηγοῦντες ὅμως νέα δικαιώματα τοῖς ἐνορίταις, λησμονοῦσιν ἐξ ὁλοκλήρου τὰς γυναῖκας.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἀνεγνώρισαν εἰς τὰς συζύγους, τὰς κατεχούσας γαίας ἰδίας, τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀποτίωσι χρέη συνομολογηθέντα πρὸ τοῦ συνοικεσίου αὐτῶν. Οἱ ἀναγνῶσται οἴδασιν ἴσως ὅτι τῷ 1870 ὁ ἐπὶ τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν νόμος (*The married woman's Property Act*) ἐπέτρεψεν εἰς τὰς συζύγους τὸ κατέχειν, ἐν πλήρει δικαιώματι, ὅλα τὰ ἀποκτηθέντα κτήματα διὰ τοῦ ἔργου των ἢ δι' ἑτέρων περιστάσεων· ἀπαλλάττουσιν ἄρα τὸν ἄνδρα τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀποτίσαι τὰ χρέη ἅτινα συνωμολόγησεν ἡ γυνὴ πρὸ τοῦ συνοικεσίου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιφορτίσωσιν αὐτὰ τῇ γυναικί. Ἤδη τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς ἀνεγνωρίσθη. Εἴπωμεν δὲ μετὰ τοῦ μνηθέντος ἀρθρογράφου τοῦ *Westminster Review*: «Βεβαιώς, δι' ἑκάστην «εὐγενῆ ψυχὴν, ἡ λέξις *καθῆκον* ἔχει ση«μασίαν ὑψηλοτέραν τῆς λέξεως *δικαίωμα*· «μόνον, τινὰ τῶν σπουδαιοτέρων καθηκόν«των οὐδόλως ἐκπληροῦνται ἄνευ τῶν *δι«καιωμάτων*, ἅτινα ἀνταποκρίνονται.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρον ἀξίζει τὴν προσοχὴν καὶ ἐπὶ ἄλλων εἰσέτι τίτλων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς μαρτυρουμένης ὑπὲρ τῆς ψήφου τῶν γυναικῶν συμπαθείας, ἐπὶ τούτου δὲ καὶ μόνον ἐπασχολήθησομαι. Περαιῶ οὖν τὴν ἐπιστολὴν μεταφράζων τὴν ἑξῆς περίοδον:

«Μήπως ὁ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυβερνώμενος «κόσμος εἶναι πάροχος συγχαρητηρίων; Μή«πως αἱ γυναῖκες διστάσουσι πιστεῦσαι, ὅτι «μία συνεργασία, ἔστω καὶ ἐλαφρὰ, ἀπὸ «μέρους τούτων, μετὰ τοῦ ἑτέρου φύλου, «εἰς τὰ ἐθνικὰ συμβούλια, δὲν θὰ ἠδύνατο «καὶ ἠδύνατ'ἂν εἰσέτι ἐκποδὼν ποιῆσαι πλεῖ«στα κακά;...» Λονδῖνον.

Δέχθητε κτλ.

Helène Blackburn (γραμματεύς).

*) *Ἴσως μόνον ἐλεύθεροι ἐκτὸς τῶν Γραικῶν, Ἀλβανῶν καὶ Μακεδόνων Σ. Σ.*

**) *Λάθος βεβαίως, διότι εἰς μόνον τὸ Βουκουρέστιον ἀριθμοῦνται τοσοῦτοι. Σ. Σ.*

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἔχων ἀνάγκην Διπλογραφίας εὐμεθόδου, καὶ διδασκαλίας μεθοδικωτάτης καὶ βραχυχρονίου τῶν γλωσσῶν. Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς, καὶ Ἰταλικῆς ἀποτανθήτω εἰς τὴν Σύνταξιν τοῦ Δεκεβάλου.

ANNUNCIU

Doritori de a posseda instrucția methodică și în fórte scurt timp a limbelor: Ellenă, antică și modernă, Română, Francesă și Italiană sĕ se adresseze la Redacția *Decebalului*.

Pentru studenți de ambe sexe se află instructor special de limba Ellenă cu traducția Română saŭ Francesă.

Θ. Α. *Πασχίδης*.

INSCHINȚARE

Dómna Marița Stefănescu, móșă cu diplomă, se recomandă onorabiluluĭ Public din Capitală. Domiciliul seŭ *vis-a-vis de Sf. Spyridon-Podu Beylik*.

Χάρτης κυανόλευκος, δεικνύων τὰ μέχρι Πυρηναίων, Ἄλπεων, Καυκασίων, κλπ., ὅρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὡς καὶ τὰ ὡραιότερα ἀγάλματα καὶ τοὺς περιφήμους συγγραφεῖς ἀπεικονίζων πωλεῖται ἐν τῷ Διδακτηρίῳ μου.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ «ΔΕΚΕΒΑΛΟΥ»

Ἐν Δακορουμανίᾳ	φρ. 40	Ἐν Ἑλλάδι.	δρ. 22 80
» Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ.	» 40	» Ἀνατολῇ	μίαν Ὀθ. λίραν
Ἠπειρο-Θεσσαλο-Μακεδονίᾳ. .	» 20	» Αἰγύπτῳ	» Αἰγ. λίραν
» Βυζαντίῳ, Σμύρνῃ κτλ. .	» 22	Ἐν Εὐρώπῃ καὶ » Ἀμερικῇ, κτλ. . .	» Ἀγγλ.λίραν

Διεύθυνσις (Adresse) «A l'Institut Hellénique» Th. A. Paschides Bucarest—Strada Bucur No 13

Αἱ ἑξάμηνοι Συνδρομαὶ ἄρχονται τὸν Μ. Μ. Ἅγιον Γεώργιον καὶ λήγουσι τὸν Μ. Μ. Ἅγιον Δημήτριον.

Συντάκτης ὑπεύθυνος Θ. Α. Πασχίδης.

Ὁδὸς Ἀκαδημίας No. 24. Τυπογραφεῖον Κ. Ν. Ῥαδουλέσκου.